

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant Kamila Kolowca

w obecności oskarżyciela publicznego---

po rozpoznaniu w dniu 02.06.16r. , 14.07.2016 r.
sprawy z oskarżenia prywatnego D. W. przeciwko

J. M. (1)

synowi J. i J. zd. D.,

ur. (...) w K.,

oskarżonemu o to, że:

w piśmie sporządzonym za pomocą druku, datowanym na dzień 7 lipca 2015r., a skierowanym w dniu 8 lipca 2015r. za pomocą faxu z numeru (...) o godz.11:52 do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. pomówił D. W. przed ww. organem jako osobę sprawującą funkcję publiczną, iż ignoruje zawiadomienia J. M. (1) o samowoli budowlanej jego sąsiada G. G., gdyż jest projektantem części budynku nr (...) położonego w K., przy ul. (...), którego właścicielem jest G. G., a postępowanie jej i G. G. bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa, co stanowi nieprawdę, tj. o takie postępowanie, które może narazić D. W. na utratę zaufania przed ww. organem jako organem wyższego stopnia, potrzebnego dla wykonywanej funkcji publicznej jako Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta K., a także na postępowanie dyscyplinarne

tj. o czyn z art. 212§1 kk

1. uznaje oskarżonego **J. M. (1)** za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2015 r. w K. w piśmie sporządzonym za pomocą druku, datowanym na dzień 7 lipca 2015r., a skierowanym w dniu 8 lipca 2015r. za pomocą faxu z numeru (...) o godz.11:52 do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. pomówił D. W. podając, iż ignoruje zawiadomienia J. M. (1) kierowane do niej odnośnie samowoli budowlanych jego sąsiada G. G., być może dlatego, że jest projektantem części budynku nr (...) położonego w K., przy ul. (...), którego właścicielem jest G. G., a postępowanie jej i G. G. bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa, co stanowi nieprawdę to jest o takie postępowanie, które może narazić D. W. na utratę zaufania, potrzebnego dla wykonywanej funkcji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta K. to jest czynu wyczerpującego znamiona art. 212 § 1 k.k. i na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 (jednego) roku;
2. zasądza od oskarżonego J. M. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej D. W. kwotę (...) (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt VII K 488/15

UZASADNIENIE

Oskarżony J. M. (1) ma 57 lat. Jest żonaty i ma na utrzymaniu córkę w wieku 24 lat. Oskarżony ma wykształcenie wyższe. Z zawodu jest magistrem inżynierem budownictwa. J. M. (1) utrzymuje się oszczędności oraz działalności gospodarczej, z której osiąga dochód w wysokości minimalnego wynagrodzenia dla pracownika zatrudnionego na pełen etat. Oskarżony nie był wcześniej karany.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 82 - 83, karta karna 77, kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 79

J. M. (1) w dniu 8 lipca 2015 r. w K. wysłał do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. za pomocą faxu z numeru (...) napisane i podpisane przez siebie pismo z dnia 7 lipca 2015 r. w którym zawarł zapis , „ D. W. ignoruje moje zawiadomienia kierowane do niej odnośnie dokonywanych również innych samowoli budowlanych przez mojego w/w sąsiada z posesji nr (...) przy ul. (...) w K.. Być może dlatego to robi, że jest projektantem mojego w/w sąsiada np. części budynku nr (...) przy ul. (...) w K. i razem z nim tj. G. G. bezkarnie rażąco narusza obowiązujące nas wszystkich w równym stopniu przepisy prawa.”

Dowód : częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 82 – 83, pismo z 7.07.2015 r. wraz z załącznikiem k. 19 – 13, 72 – 75, zeznania D. W. k.83, 111 zeznania J. W. k. 110, notatka urzędowa k. 87

J. M. (1) składał liczne skargi na działania Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K.. Po zapoznaniu się z aktami spraw przesłanymi do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. uznano je za niezasadnione. W zakresie jednej skargi (...) uznał skargę administracyjną – w zakresie wymiany okien przez U. i G. G. za częściowo zasadną.

J. M. (1) składał liczne pisma dotyczące nieruchomości położonych w K. przy ul. (...) do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K.. W wyniku tych pism przeprowadzane były kontrole wykonywane przez pracowników Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K.. Oskarżony otrzymywał do wiadomości pisma dotyczące tych kontroli, jednak nie odbierał kierowanej do niego korespondencji w której informowano go, iż nie jest stroną postępowania. Po zakończeniu kontroli oskarżony otrzymywał pismo informujące o wynikach kontroli na które składał skargę do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P..

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 82 – 83, zeznania D. W. k.83, 111 zeznania J. W. k. 110, zeznania G. G. k. 84, pismo (...) k. 14, 106, postanowienie (...) k. 109

D. W. w czerwcu 2005 r. w zakresie prowadzonej przez siebie wówczas działalności gospodarczej sporządziła na rzecz G. i U. G. projekt budowlany – dobudowy windy do istniejącego budynku przychodni.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 82 – 83, częściowo zeznania D. W. k.83, 111, zeznania G. G. k. 84, projekt budowlany (załącznik do akt), kserokopia projektu k. 81

Oskarżycielka prywatna jest Powiatowym Inspektorem Nadzoru Budowlanego w K. od 2 maja 2010 r. Od chwili objęcia w/w funkcji nie prowadzi działalności gospodarczej. Wobec D. W. nie było prowadzone żadne postępowanie karne.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 82 – 83, zeznania D. W. k. 83, 111 zeznania J. W. k. 110

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, iż nie jest w stanie określić czy to on jest autorem pisma datowanego na dzień 7.07.2015 i czy to on je podpisał. Odmówił również odpowiedzi na pytanie kto jest właścicielem telefonu o numerze (...) z którego wysłano przedmiotowy fax. Wskazał, jednocześnie, iż D. W. była projektantką dobudowy windy do istniejącego budynku przychodni, który to projekt wykonała na rzecz U. i G. G.. Na dowód czego na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r. przedłożył kserokopie strony tytułowej projektu. Oskarżony wskazał, iż kierował pisma do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. i były one rozpoznawane z różnym

skutkiem. J. M. (1) nie wskazał aby jakiegokolwiek jego pismo pozostawiono bez rozpoznania. Wskazał także, iż nie składał zawiadomień dotyczących naruszenia przepisów prawa przez D. W..

Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w zakresie faktu sporządzenia w 2005 r. przez D. W. projektu na rzecz U. i G. G. znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym. Oskarżycielka prywatna początkowo w swych zeznaniach kwestionowała w/w fakt, jednak po okazaniu strony tytułowej projektu wskazała, iż nie pamięta faktu sporządzenia w/w projektu z uwagi na upływ czasu.

Wyjaśnienia oskarżonego kwestionujące jego autorstwo pisma z dnia 7.07.2015 r. złożonego do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. nie znajdują zdaniem sądu potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z licznych pism kierowanych do różnych organów wynika, iż jedynie J. M. (1) posiada tak szczegółowe informacje dotyczące poruszanych w piśmie spraw. Oskarżony odmówił podania do kogo należy telefon o numerze zapisanym na wydruku faxu. Potwierdził jednak, iż korzysta z tego numeru telefonu. Fakt ten znalazł potwierdzenie w notatce urzędowej pracownika sekretariatu Sądu Rejonowego w Kaliszu w którym opisał on fakt kontaktowania się z oskarżonym pod w/w numerem telefonu w sprawie opłaty sądowej. Sam oskarżony podał, iż nie składał zawiadomień dotyczących działalności D. W. do organów ścigania. Nie podał też żadnych konkretnych działań D. W., które miały by naruszać obowiązujące przepisy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania oskarżycielki prywatnej D. W., która opisała sposób rozpoznawania spraw prowadzonych na skutek pism kierowanych do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. przez J. M. (1). Zeznania te znajdują pełne potwierdzenie w zeznaniach J. W. – byłego (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. oraz w dokumentach w postaci pism i postanowień (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P.. Nie sposób zdaniem sądu przyjąć tezy, iż mimo tylu kontroli żaden z organów nie wychwycił tak rażących uchybień na jakie wskazuje oskarżony.

Początkowo oskarżycielka kwestionowała fakt sporządzania projektu budowlanego na rzecz U. i G. G., jednak po okazaniu jej projektu podała, iż z uwagi na upływ czasu nie pamiętała tego faktu. Wiarygodność jej zeznań w tym zakresie potwierdza, zdaniem sądu, jej spontaniczna reakcja na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r. po okazaniu przez oskarżonego fotokopii projektu budowlanego z widocznym jej nazwiskiem. Wskazała, iż z uwagi na upływ czasu nie posiada również w tym zakresie żadnej dokumentacji. Zaprzeczyła jednocześnie jakoby miało to jakikolwiek wpływ na podejmowane przez nią decyzje w sprawach z zawiadomień J. M. (1). Sąd uznał zeznania D. W. w tym zakresie za wiarygodne. Świadek po ujawnieniu w/w faktu sama złożyła wniosek do Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru B. o wyłączenie jej od udziału w sprawach z wniosku J. M. (1) (k. 109) .

Sąd uznał za wiarygodne zeznania J. W. – byłego (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P., który opisał fakt nadesłania przez J. M. (1) pisma z dnia 7 lipca 2015 r. oraz sposób w jaki udzielono na nie odpowiedzi. Świadek opisał sposób rozpoznawania skarg przez (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P., w tym również skarg składanych przez oskarżonego. Zeznania te znajdują pełne potwierdzenie w dokumentach w postaci pism i postanowień (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P..

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania G. G., który nie wykluczył, iż D. W. mogła być projektantem windy dobudowywanej do istniejącego budynku przychodni. Wskazał, jednocześnie, iż z uwagi na upływ czasu nie pamięta wszystkich okoliczności z tym związanych. Opisał również jakie toczyły się wobec niego postępowania w związku z pismami J. M. (1) oraz podkreślił, iż kontrole na terenie jego nieruchomości przeprowadzali pracownicy Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K.. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w dokumentach m.in. w postaci pism i postanowień (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty przedłożone do akt sprawy albowiem odzwierciedlają one sposób przeprowadzania spraw toczących się na skutek pism J. M. (1) oraz potwierdzających osobę, która sporządziła w 2005 r. projekt dobudowy windy do istniejącego budynku przychodni na rzecz U. i G. G..

Sąd zważył, co następuje:

Art. 212 § 1 k.k. określa przestępstwo zniesławienia, które polega na pomówieniu innej osoby, grupy osób, instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub zarazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

Przestępstwo zniesławienia można popełnić tylko w formie działania. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Opisane w art. 212 § 1 k.k. penalizowane zachowanie się sprawcy przestępstwa zniesławienia ujęte jest w bardzo syntetycznej formule normatywnej w postaci zwrotu "pomawia". Przepis nie zawiera bliższej charakterystyki, w szczególności nie wskazuje, chociażby w formie przykładowej, jakiego rodzaju czynności mogą być uznane za mające charakter pomawiający. Ustalając w toku wykładni znaczenie normatywne prezentowanego znamienia typu czynu zabronionego konieczne jest zatem odwołanie się do funkcjonującego w społeczeństwie systemu ocen. W rozumieniu słownikowym, termin "pomawiać" oznacza "niesłusznie przypisać coś komuś, zarzucić coś, posądzić, oskarżyć o coś" (Słownik..., s. 718). Wobec braku normatywnych ograniczeń należy przyjąć, że zniesławienie może być dokonane w każdej formie, umożliwiającej realizację przekazu informacyjnego drugiej osobie. W judykaturze wskazuje się, że dla odpowiedzialności karnej za przestępstwo zniesławienia kwestią obojętną jest to, czy informacja "(...) jest podana w formie kategoriycznego twierdzenia, czy też w formie pogłoski, opatrzonej zastrzeżeniem, że jej prawdziwość nie jest w pełni stwierdzona; obojętnym wreszcie jest, czy sprawca ubrał uwłaczającą czci innej osoby pogłoskę w postaci pytania o prawdziwość tej pogłoski, czy też wysunął ją w innej postaci" (wyrok SN z 7 listopada 1933 r., 3 K 852/33, (...) 1934, nr 2, s. 473). Z kolei: "Dla istoty zniesławienia obojętne jest, czy sprawca podaje pewną wiadomość jako stwierdzenie danego faktu, czy też jako wniosek z faktów wysnuty" (wyrok SN z 22 grudnia 1936 r., 1 K 816/36, Zb.O. 1937, poz. 187). Wprawdzie przepis art. 212 k.k. nie wymaga dla przestępstwa zniesławienia szczególnego zabarwienia, ostrości czy dobitności wypowiedzi, lecz wystarczające jest dla bytu tego przestępstwa, by wypowiedź ta narażała pomówionego na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzonej przez niego działalności lub zawodu (por. wyrok SN z dnia 9 maja 2013 r., IV KK 403/12, Lex nr 1312369).

W przedmiotowej sprawie oskarżycielka zarzuciła oskarżonemu popełnienie przestępstwa poprzez podanie w piśmie z dnia 7 lipca 2015 r. przesłanego za pomocą faxu do (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w P. iż ignoruje zawiadomienia J. M. (1) o samowoli budowlanej jego sąsiada G. G., gdyż jest projektantem części budynku nr (...) położonego w K., przy ul. (...), którego właścicielem jest G. G., a postępowanie jej i G. G. bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa, co stanowi nieprawdę, tj. o takie postępowanie, które może narazić ją na utratę zaufania przed ww. organem jako organem wyższego stopnia, potrzebnego dla wykonywanej funkcji publicznej jako Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta K., a także na postępowanie dyscyplinarne.

Rozważając okoliczności przedmiotowej sprawy należy uznać, iż oskarżony kierując na piśmie słowa, iż D. W. swym postępowaniem „bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa” przekroczył granice dozwolonej krytyki i zniesławił oskarżycielkę prywatną. Używając wskazanych wyżej słów podważył predyspozycje D. W. do sprawowania zajmowanej przez nią funkcji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Oskarżony ma wyższe wykształcenie i zna znaczenie używanych przez siebie słów. Zawarte przez niego w piśmie z dnia 7 lipca 2015 r. sformułowania objęte zarzutem aktu oskarżenia nie były wyrażane przez niego w sposób spontaniczny czy też w toku szybkiej wymiany słów, a w sposób zaplanowany i przemyślany. Oskarżony zdawał sobie sprawę, iż zwrócenie się do Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego tego rodzaju pismem spowoduje konsekwencje w postaci wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Miał również świadomość co do wymogów stawianych osobom pełniącym funkcję powiatowego inspektora nadzoru budowlanego. Przeprowadzone w tej sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło w najmniejszym stopniu zarzutu J. M. (1) o bezkarnym naruszaniu obowiązujących przepisów prawa przez D. W. związanych z faktem uprzedniego sporządzenia projektu dla G. G.. Fakt, iż oskarżony nie jest zadowolony z decyzji wydawanych przez kierowany przez oskarżycielkę urząd nie upoważnia go do stawiania zarzutów, które nie znajdują odzwierciedlenia w licznych załączonych do akt dokumentach.

Wprawdzie zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie IV KKN 331/00 nie stanowią przestępstwa zniesławienia różnego rodzaju wypowiedzi dokonywane w ramach przysługujących jednostce uprawnień, między innymi oświadczenia składane w uzasadnieniu lub w obronie praw (np. skargi sądowe, odpowiedzi na zarzuty procesowe, zażalenia, doniesienia pokrzywdzonych o przestępstwie), jednak należy zwrócić uwagę na to, że legalność takich zarzutów uzależniona jest od potrzeb wynikających z zagrożenia własnego prawa i konieczności wykazania niebezpieczeństwa dla własnych praw ze strony postępowania lub własności innej osoby, lub podmiotu zbiorowego". (A. Zoll w. G. Bogdon, K. Buchała, Z. Cwiąkalski, M. Dąbrowska-Kordas, P. Kordas, J. Majewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll. Kodeks Karny. Część szczególna. Komentarz. Zakamycze 1999, t. II, s. 660). Należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego został wyrażony pogląd, iż nie stanowi zniesławienia zarzut podniesiony w toku procesu sądowego, pod warunkiem że działanie sprawcy zmierza do obrony własnego interesu w sprawie oraz zarzut postawiony jest we właściwej formie i nie zamierza wyłącznie do poniżenia osoby, której został postawiony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1970 r., V KRN 31/70 [w:] Kodeks karny z orzecznictwem, opr. Krzysztof Janczukowicz, Gdańsk 1996, s. 571, H. Rajzman, Przegląd orzecznictwa, Nowe Prawo 1971, Nr 3, s. 393). Nawet gdyby przyjąć, iż oskarżony działał w ramach obrony swych praw użyte przez niego sformułowanie „bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa”, które nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości, nie może zostać potraktowane jako dozwolona krytyka.

Mechanizmy dotyczące prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, a także wolności wyrażania opinii wypracowało bogate orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, głównie na gruncie art. 8 i 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w R. dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.). Niewątpliwie jeden z aspektów zasady państwa prawa wymaga, by obywatele mogli poinformować właściwych funkcjonariuszy państwowych o takim zachowaniu innych funkcjonariuszy, które wydaje im się nieprawidłowe lub sprzeczne z prawem. Należy jednak w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że jedynie słowa uprawnionej krytyki pod adresem funkcjonariuszy publicznych mogą korzystać z ochrony przyznawanej przez art. 10 Konwencji. Niezbędne jest w tej sytuacji także dokonanie rozróżnienia pomiędzy wypowiedziami dotyczącymi okoliczności faktycznych, a osądami ocennymi. Podczas gdy istnienie okoliczności faktycznych można wykazać, prawdziwość osądów ocennych nie podlega dowodzeniu. Wymóg dowiedzenia prawdziwości osądu ocennego jest wymogiem niemożliwym do spełnienia i sam w sobie narusza wolność wypowiedzi, która stanowi podstawową część prawa zapewnianego przez art. 10 Konwencji. Uznanie wypowiedzi za wypowiedź o okolicznościach faktycznych lub za osąd ocenny jest kwestią, która przede wszystkim wchodzi w zakres marginesu uznania przysługującego władzom krajowym, a w szczególności sądom krajowym. Jednakże nawet wówczas, gdy wypowiedź sprowadza się do osądu ocennego, muszą istnieć wystarczające podstawy faktyczne na jego poparcie, w przy braku takich podstaw osąd ten będzie przesadny. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17.03.2015 r. w sprawie V KK 301/14 Lex 1663833). Gdy chodzi bowiem o zarzuty dotyczące zachowania osób trzecich, z pewnością czasami mogą pojawić się trudności z rozróżnieniem pomiędzy okolicznościami faktycznymi a osądami ocennymi. Niemniej jednak należy przypomnieć, iż nawet osąd ocenny może zostać uznany za nadmierny, jeżeli jest zupełnie pozbawiony podstawy faktycznej (zob. np. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 października 2012 r., (...), LEX nr 1223073; z dnia 11 marca 2014 r., (...), LEX nr 1442784 oraz 346/04, LEX nr 1462652).

Obowiązkiem sądu w każdym wypadku jest rozważenie, czy dla dochodzenia swoich ewentualnych racji i subiektywnie pojmowanych praw do realizowania swoich roszczeń oskarżony nie wykroczył poza granice dopuszczalności kierowanych pod adresem oskarżycielki prywatnej zarzutów. Część określonej osoby, rozumiana jako kategoria normatywna, korzysta z ochrony prawnej niezależnie od tego, jaką dana osoba ma opinię u jednostki czy nawet w określonym środowisku. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2004 r. w sprawie IV KK 132/04)

Zdaniem sądu nie sposób przyjąć, że skoro oskarżony określone zarzuty pod adresem oskarżycielki prywatnej kierował do określonych organów, to czynił to wyłącznie w uzasadnieniu lub w obronie swoich praw. Zdaniem sądu w przedmiotowej sprawie J. M. (1) realizując swoje uprawnienia treścią i formą stawianych zarzutów pod adresem oskarżycielki prywatnej D. W. przekroczył granicę działania potrzebnego do realizacji tych uprawnień w dążeniu do obrony swoich praw. Nie można podzielić stanowiska, że w pismach kierowanych do organów państwowych można

pod adresem konkretnej osoby wysuwać każdej treści zarzuty, w każdej formie w domniemaniu, że sprawca takich działań czyni to w dobrej wierze, przekonany, że broni swoich praw. Sąd ocenił przesłanki podmiotowe działania oskarżonego uznając, iż oskarżony formułując w piśmie z dnia 7 lipca 2015 r. zarzut o bezkarnym działaniu D. W. rażąco naruszającym obowiązujące przepisy prawa przekroczył granicę dochodzenia swoich racji i działał z zamiarem ewentualnym zniesławienia oskarżycielki prywatnej.

Zamiar ewentualny (*dolus eventualis*) polega na tym, że sprawca wprawdzie nie chce popełnić czynu zabronionego, ale przewiduje realną możliwość jego popełnienia i na to się godzi. Jest to szczególna konstrukcja prawna, która odbiega od ustaleń psychologii, a także potocznego rozumienia zamiaru, wiążących jego zaistnienie z chęcią realizacji określonego celu. Pomijając w tym miejscu liczne teorie zamiaru ewentualnego (m.in. teoria woli warunkowej J. M., teoria obojętności woli W. W., teoria uświadomionego prawdopodobieństwa K. B.) należy stwierdzić, że zamiar taki występuje zawsze w związku z jakimś zachowaniem celowym i oznacza akceptację ("godzenie się") możliwości, iż to zachowanie może zrealizować znamiona czynu zabronionego albo wywołać skutek objęty takimi znamionami (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1987 r., II KR 333/87, OSNPG 1989, nr 2, poz. 18).

Biorąc pod uwagę powyższe J. M. (1) swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 8 lipca 2015 r. w K. w piśmie sporządzonym za pomocą druku, datowanym na dzień 7 lipca 2015r., a skierowanym w dniu 8 lipca 2015r. za pomocą faxu z numeru (...) o godz.11:52 do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. pomógł D. W. podając, iż ignoruje zawiadomienia J. M. (1) kierowane do niej odnośnie samowoli budowlanych jego sąsiada G. G., być może dlatego, że jest projektantem części budynku nr (...) położonego w K., przy ul. (...), którego właścicielem jest G. G., a postępowanie jej i G. G. bezkarnie rażąco narusza obowiązujące przepisy prawa, co stanowi nieprawdę to jest o takie postępowanie, które może narazić D. W. na utratę zaufania, potrzebnego dla wykonywanej funkcji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta K. wyczerpał ustawowe dyspozycje występkę z art. 212 § 1 k.k.

Wina J. M. (1) oraz społeczna szkodliwość jego czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. Oskarżony jest osobą niekaraną, jego dotychczasowy sposób życia, warunki i właściwości osobiste pozwoliły Sądowi uznać, że cele postępowania zostaną osiągnięte i J. M. (1) będzie przestrzegał porządku prawnego. Powyższe okoliczności pozwoliły na orzeczenie przez Sąd, na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. , o warunkowym umorzeniu postępowania, ustalając jednocześnie okres próby 1 roku.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 628 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej D. W. kwotę 1152 zł tytułem kosztów procesu. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem opłaty.

SSR Marta Przybylska